

gangen til 3dje Behandling, men jeg forbeholder mig ved 3dje Behandling at afholde mig fra at stemme i denne Sag, fordi jeg ikke er ganske sikker paa, om det virkelig er noget, man skal ønske gennemført, medens jeg paa den anden Side heller ikke føler mig saa sikker paa, at det er noget, man bestemt skal modsætte sig, at jeg vil stemme imod Loven.

Breinholdt: I Modsætning til den ærede sidste Taler (Eghyr), der nu til sidst udtalte, at han vilde stemme for Udvalgets Vædringsforslag, maa jeg erklære, at jeg ikke ser mig i Stand dertil. Jeg tror derfor blot med et Par Ord at burde motivere denne min Stilling. Jeg indrømmer, at Vædringsforslaget under Nr. 1 ganske vist mildner det oprindelige Lovforslag, og at der derfor kunde være Grund til at stemme for det; men det er dog af en saadan Bessaffenhed, at jeg alligevel ikke kan give det min Stemme, fordi jeg ikke vil være med til at gøre nogen Forandring i en Lov, der saa nylig er vedtagen om Helligdagsordningen, som Loven af 1ste April 1891. Jeg tror ikke, der foreligger en saadan Trang til en ny Ordning allerede nu, og navnlig paa saa smaa Punkter som her, at man behøver at gaa med dertil. Det er derfor min Afgt ved 3dje Behandling at stemme imod Lovforslaget i det hele, og paa Grundlag deraf vil jeg ikke kunne stemme for et Vædringsforslag, der i det hele accepterer Grundlaget for Lovforslaget. Jeg tror ikke — og deri er jeg enig med det ærede 5te Medlem for 1ste Kred (Knudsen) og ligeledes med det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Knudsen) — at der virkelig er Trang til, at Thyendet skal have en saa hyppig og bestemt udtalt Beslighed til at komme af med sine Penge. Det kan og har i Praksis vist meget godt kunnet udføre denne Gerning, uden at Lovgivningsmagten behøver at træde til. Jeg vil med disse saa Ord betegne min Stilling og motivere, at jeg agter at stemme mod de tre af Flertallet stillede Vædringsforslag, hvorimod jeg selvfølgelig vil stemme for det fjerde, som jeg vilde ønske allerede fandtes i Loven.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg bemærkede allerede ved denne Sags 1ste Behandling, at der næppe var nogen egentlig Trang til dette Lovforslag for Kjøbenhavns Vedkommende, hvorfor jeg ogsaa den Gang antydede, at hvis man vilde foreslaa, at det ikke skulde finde Anvendelse i Kjøbenhavn, vilde jeg ikke have

videre derimod at indvende, fordi Forholdet i Kjøbenhavn jo dels er det, at Thyendet i Reglen betales maanedsbvis, dels ogsaa det, at det er let nok for Thyendet at komme til at gøre Indkøb ogsaa om Hverdagene i Kjøbenhavn, hvor Afstanden er saa kort, saa at det at gaa hen i en Butik og købe noget, kun tager saa Øjeblikke. At derfor Thyendet i Kjøbenhavn nok vil kunne saa Tid til at gøre sine Indkøb og ogsaa til at betale sin Gæld, hvis de have nogen, anlaa jeg for givet. Smidlertid fandt jeg, at der dog maaste var visse Udlanter, hvor det kunde have sin Interesse, at man ikke udelukkede Kjøbenhavn helt fra denne Frihed, idet jeg for Resten gif ud fra, at det langt overvejende Flertal af Kjøbenhavnske handlende slet ikke vilde benytte sig af denne Ret. Det maa jo nemlig bestaaende erindres, at det staar ingen Steder frebet, at man er nødt til at holde saabent disse Søndage, men kun, at man skal have Lov til det. Jeg er derfor af den Formening, som jeg den Gang ytrede, at det næppe her i Kjøbenhavn vil finde videre Indgang af den Grund, at det store Flertal af de Kjøbenhavnske handlende, som ikke have noget med Thyendet fra Landet at bestille, ikke vil have videre Interesse af at holde saabent paa de Dage. Skulde man derfor ønske særlig at undtage Kjøbenhavn, vil jeg ikke have noget derimod at indvende, idet det er øjenshnligt, at de Betragtninger, som have foranlediget Ønsket om denne Lovforandring, ikke finde Anvendelse paa Kjøbenhavn.

Hvad derimod angaar Forholdene uden for Kjøbenhavn, da har jeg ikke kunnet andet end gaa ud fra, at det, der er udtalt af en saa sagkyndig Autoritet som Fællesrepresentationen for Industri og Haandværk, hviler paa en virkelig faktisk Trang hos Befolkningen, en virkelig faktisk Trang paa begge Sider til, at der maa blive Afgang til at handle paa disse Dage, og da navnlig med det Thyende for Dje, som tjener paa Landet og derfor ingenlunde har saa let ved at komme til Byen og foretage deres Indkøb og i øvrigt ordne deres Forretninger med de handlende, som f. Eks. det Kjøbenhavnske Thyende har. Paa Landet vil det meget ofte kunne hænde, baade at Thyendet ikke kan saa den fornødne Frihed til at drage til Byen, hvad der ofte kan være en hel Dags Sag, naar der er et Par Mil til Byen, og dernæst vil det ofte kunne hænde, at de ikke have Lust til det, eftersom de i Almindelighed komme til at gaa paa deres Ben, da man vel ikke i Reglen vil finde, at Husbonden, foruden at give dem fri, tillige skal befordre